

KAMPEREN.....
EN ANDERE ONGEIN !

**KAMPEREN.....
EN ANDERE ONGEIN !**

Een bundel korte verhalen

FRED BEULEN

Eerste druk : 2017
Schrijver : Fred Beulen
Coverontwerp : Fred Beulen
Foto omslag : Leo Sikkenga (Foto Parkstad)
Redactie : Leo Lukkes, Marianne Beulen-Darmstadt
ISBN : 9789402168839
© Fred Beulen, Landgraaf

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

INHOUD

TEN GELEIDE	7
KAMPEREN	10
DJEMBÉ	13
DIE ÄUSSERSTE IRONIE	18
GOED GEVULDE RIEM	21
KOMKOMMERTIJD	25
IKEA OP ZATERDAGMIDDAG	28
BLOEMLEZING	32
DAKTERRAS IN ROME 1	36
DAKTERRAS IN ROME 2	41
DAKTERRAS IN ROME 3	43
GEMEENSCHAPPELIJK VERZOEK	46
GEEN ZIN MEER	51
45 KM-PRET	56
HIP	63
HOMETOWN BLUES	65
CLAUDIA	69
DAS ORIGINAL	71
DER UNTERMENSCH	76
DOCHTERS MET AANHANG	85
HEEL EVEN	88
KORT DOOR DE BOCHT	93
ARMOEDE	94
DUBBELE KOSTEN-/BATENANALYSE	97
PARAPLU	103
MOTOREN IN "LA DOUCE FRANCE"	105
NEW LOOKS	108
MAROKKO 1	112
MAROKKO 2	116
OMGEZAAGDE BOOM	120
WRITER'S BLOCK	122
WEBVRIENDEN	125
PERFECT WORLD	128
ROLLS ROYCE 1	132
ROLLS ROYCE 2	137
SCHICHTIG NICHTIG	142

STOERE JAS	147
STREEPJESCODE	152
TOSCAANS TERRAS 1	155
TOSCAANS TERRAS 2	159
WUNSCHBEFRIEDIGUNG	164
WISSELING VAN DE WACHT	167
WALTHER P38	172
TOTAALPAKKET	180
VIS EN RODE WIJN	182
TREINREIS	186

TEN GELEIDE.....

Misschien ben ik eigenlijk geen schrijver. Een verhalenverteller wellicht..... en als je zo iemand, die dan ook nog zijn verhalen aan het papier toevertrouwt, een schrijver wil noemen, mag dat. Maar onder een schrijver versta ik eigenlijk toch eerder iemand die, soms tot wanhoop gedreven, dagenlang kan broeden op een zin of de plaats van een leesteken in zo'n zin, die allesbepalend is voor zijn geschrift.

Zo ben ik niet. Bij mij gaat het om het verhaal en niet om het stilistisch verantwoord zijn daarvan. Kortom, een schrijffout meer of minder doet mij niet terstond in razernij uitbarsten.

Zo is een gevleugelde uitspraak van mij dat “taal niet meer is dan een communicatiemiddel”, en als de boodschap is overgekomen heeft het communicatiemiddel gewerkt en dan is het niet belangrijk of alle zinnen goed liepen, sprake is van de juiste woordkeuze, de interpunctie juist is etc. Als jij maar begrepen hebt wat ik je wil zeggen. Daar gaat het om en zo schrijf ik ook mijn verhalen.

Nu realiseer ik mij meteen dat veel taalpuristen, dit lezende, à la minuut in toorn zullen ontsteken. Maar men dient te bedenken dat het hier dan slechts om een klein elitair clubje gaat, dat verder ongevaarlijk is, zodat ik met dit soort uitspraken nu niet meteen gevaar voor eigen leven loop.

Dat het bij mij zo werkt, ontdekte ik toen ik mijn eerste roman “Martha” schreef. Een van de genoemde figuren in dat verhaal is een geschiedenisleraar die zo boeiend over de wederwaardigheden van de Duitse keizer en de grote staatsman Bismarck vertelde, dat je jezelf aanwezig waande bij de gesprekken tussen die twee.

Mijn doel was om mijn verhaal zo op te tekenen dat de lezer zich, als een getuige, aanwezig waande bij hetgeen in mijn verhaal gebeurde, alsof het hele boek een groot “gesprek met Bismarck” was. Als dat gelukt is, vind ik het boek geslaagd, want het gaat om het verhaal en om het overbrengen daarvan.

Per slot van rekening, als ik je over een jaar zou vragen hoe je het boek vond, gaat het er niet om dat je dan nog exact weet dat de komma's op de goede plaats stonden, maar dat je nog weet waar het verhaal over ging, wie wat overkomen was en hoe het afgelopen is.

Ik ben ook niet iemand die grote boodschappen in zijn verhalen kwijt wil. Ik heb niet de aspiratie om iedereen te vertellen hoe zij moeten leven of waar hun uiteindelijke doel in het leven zou moeten liggen. Maak dat zelf maar uit. Kortom, ik zal geen referaat houden over "Die höhere Kunst des Lebens."

Dat laat onverlet dat ik uiteraard wel soms, met name in mijn korte verhalen, een kritische noot wil laten doorklinken. Per slot van rekening heb ik ook een mening.

Maar dan is het er mij niet om te doen om mijn mening aan de lezer op te dringen, maar om hem/haar aan te zetten ook eens over dat onderwerp na te denken en zich af te vragen hoe hij/zij daar nu over denkt.

De alledaagse dingen die mij opvallen als ik de krant lees, naar de radio luister of als ik door de straat loop en mensen hoor praten, daar gaat het om. Deze dingen, die mij opvallen of overkomen, vind ik boeiend, die wil ik vertellen. Dat is ook wat je in dit boekje zult aantreffen.

Soms verteld met humor, soms ook met een serieuze ondertoon, soms puur fictie maar soms ook met een waar gebeurde achtergrond.

Maar stuk voor stuk betreffen het thema's die mij op enig moment even hebben beziggehouden en waar ik gewoon "effe" iets over kwijt moest. Ziehier het resultaat.

Zomaar verhalen om te lezen, net voor het slapengaan bijvoorbeeld.

Maar wacht eens even.....! Wil ik dat wel.....? Er zijn natuurlijk mensen die graag dit soort boeken lezen in bed, net voor het slapengaan. Even twee a drie korte verhaaltjes en dan onder zeil. Maar wil ik dat wel? Ik wil niet graag slaapverwekkend zijn.

Er zijn er ook die dit soort boeken op het toilet hebben liggen. Twee à drie verhaaltjes tijdens de grote boodschap. Maar dat wil

ik ook niet. Ik zou niet willen dat er aan mij en mijn verhalen “een luchtje kleeft”.

“Maar wat dan wel?”, hoor ik u denken. Ik wil u vragen om af en toe, tussen uw dagelijkse beslommeringen door, even een korte pauze te nemen, met een kop koffie of thee erbij, en dan dit boek te pakken. Even “qualitytime” voor u en mij samen. Lijkt mij gezellig.

Veel leesplezier!

FRED

KAMPEREN

Het is alweer zo lang geleden dat ik voor het laatst ben gaan kamperen, dat ik mij niet eens meer kan herinneren wanneer dat precies was. Ik denk dat we over meer dan 20 jaar praten.

Als kind was er geen ontkomen aan. Mijn ouders plaatsten ieder jaar, zo tegen Pasen, op een Belgische camping een tent en daar gingen we dan vanaf dat moment ieder weekend naar toe. Totdat zo tegen oktober de ellende weer ophield.

In de tussentijd werd ik iedere zaterdag – we hadden in die tijd op zaterdagochtend nog les - van school opgehaald en daarna vertrok het spul naar België.

“Leuk, gezellig”, hoor ik u denken. Nou, niet echt, nee. Zeker niet als je een net-ontluikende-tiener bent, die meer interesse had voor de meiden thuis en in de klas, dan voor smoezelige campingprinsessen op – nota bene - een Belgische camping. De wasgelegenheid ter plekke was meestal niet de meest uitnodigende plek. En zeker niet als het op de camping drukker werd en er steevast onvoldoende gepoetst werd of als de warmwatervoorziening alweer eens kapot was. Koud douchen is nog steeds niet mijn favoriete bezigheid.

Goed, gelukkig heb ik dat in de jaren die volgden achter mij weten te laten. Maar op een zeker moment – mijn kinderen waren nog klein – kwam het ineens weer akelig dichtbij. Mijn vrouw had zich hardop – naar mijn mening net iets té hardop - afgevraagd of het voor de kinderen niet leuk zou zijn om ook eens te gaan kamperen. “Op een camping is altijd iets te doen, ontmoeten ze ook andere kinderen en als de kinderen het leuk hebben, hebben de ouders ook vakantie!”

Meteen was ik gealarmeerd. Voorzichtig begon ik:

“Ik ga toch niet het hele jaar door mijn leven inrichten met een zekere, doch door ons beiden noodzakelijk geachte, portie luxe om vervolgens juist in de periode waarin wij moeten ontspannen – de vakantie - weer terug te keren naar een vrijwillig gekozen

oertijd. Vakantie zonder onze heerlijke matrassen, nieuwe en van alle gemakken voorziene keuken, schone douche en vooral wc, om nog maar niet te spreken over de vaatwasser.”

Het mocht allemaal niet baten, ze bleef er bij.

Nu wilde het toeval dat vrienden van ons nét dat jaar, wellicht vanuit hetzelfde retrogevoel, een caravan aan zee hadden gehoord om het eens te proberen. Voor mijn vrouw stond het vast: we zouden ze gaan bezoeken in hun caravan- en tentenjungle. “Kom maar naar de hoofdingang en wij wachten jullie daar wel op.”

En zo reden wij in het weekend daarop naar zee, alwaar we inderdaad werden opgewacht door enkele, inmiddels al verformfaaid ogende personen, waarin wij met enige moeite onze vrienden nog herkenden.

“Je mag hier niet bij de caravan parkeren, dus moet de auto buiten de camping op de parkeerplaats.” Ik zag mij al met dozen boodschappen en kratjes bier slepen.

We liepen naar de caravan. Onderweg kwamen we een vrouw tegen met een rolletje toiletpapier onder haar oksel geklemd. “Oh ja, als jullie naar de wc moeten, moet je straks in dat gebouwtje zijn”, zei de mannelijke helft van onze vrienden en wees naar een grijs stenen hok. Toen we er langs liepen bedacht ik dat hij dat eigenlijk niet eens had hoeven zeggen, want de geur die ons op dat moment begeleidde, verried ook zo wel waar we moesten zijn in geval van hoge nood.

Bij de caravan aangekomen moesten eerst wat stoelen ontruimd worden, alvorens we konden gaan zitten.

“Allemaal koffie?” vroeg de vrouwelijke helft, waarna zij een keteltje water op de gasbrander zette. “Lekker primitief, lekker back to basic”, kirde ze. “Haal jij even wat water, dan kan ik wat kopjes afwassen”. De mannelijke helft liep weg met twee lege jerrycans, richting grijs stenen hok.

“Nu weet ik het weer”, riep ik overtuigd uit. “Wat?”, vroeg mijn vrouw. Ik keek haar droevig aan en antwoordde: “Waarom ik zo blij was dat wij niet meer gingen kamperen.”

Toen we later naar huis reden vroeg ze aan me: “Was dat nou nodig?”

“Wat?”

“Nou, om te zeggen dat je niet van kamperen houdt. Dat was ook zo wel duidelijk! Dat is toch niet leuk voor hen”.

Even dreigde er een donderwolk in onze auto mee te rijden, maar ik besloot er niets meer over te zeggen en zwijgend reden wij door naar ons huis, alwaar de vaatwasser in de tussentijd de afwas had gedaan, de wasmachine inmiddels klaar was, mijn vrouw met de kinderen even een lekkere warme douche nam – want ze waren toch wel vuil geworden in dat zand – en ik ondertussen voor ons allemaal wat te eten maakte in onze van alle gemakken voorziene keuken.

Tevreden gingen we die avond slapen in ons heerlijke bed, alwaar mijn laatste gedachte was dat, hoewel we dat niet tegen elkaar hadden uitgesproken, kamperen voor ons beiden niet weggelegd was. “Ha lekker, ons eigen bed. Welterusten”, zuchtte mijn vrouw terwijl ze zich zacht tegen mij aanvleide zonder dat we op dat moment terechtkwamen tussen twee luchtbedden, die onderwijl uit elkaar schoven.

Ik hoorde het niet meer want ik snurkte al tevreden.

DJEMBÉ

Dit jaar zijn we met z'n allen naar Utrecht gereden op Koningsdag, naar de vrijmarkt. Sinds mijn oudste dochter daar destijds woonde, heb ik die stad leren kennen en enkel de activiteiten op die dag kende ik nog niet, hoewel ik er al veel over had gehoord. In één woord: gezellig.

Nu zou je kunnen zeggen dat dit dus typisch Nederlands is, maar ook dat is weer niet echt waar. De stad is zo multicultureel, dat je tijdens een wandelingetje van zo'n 4 km door de stad meteen de invloeden van de halve wereldbol tegenkomt. Maar dat is het nu juist wellicht, dat het zo gezellig maakt.

Tijdens het tochtje hoorde ik op een zeker moment in de verte al het ritmisch gebonk van een percussiegroepje, welk geluid intensiever werd naarmate we dichterbij kwamen. Nieuwsgierig geworden, gingen we steeds sneller lopen om vooral te zien wie of wat voor deze ritmiek zorgde. Ik begon een Afrikaans ensemble te vermoeden, maar kwam meteen bedrogen uit.

Toen we de hoek om liepen, stonden we terstond paf voor een wonderlijk stelletje vormeloze, in fleurige outfit gestoken, menselijke hopen, waarvan ik na enig speurwerk ontdekte dat het toch écht vrouwen waren, afgewisseld met enkele smalle mannelijke piechems, eveneens gestoken in dit soort kledij, ongetwijfeld afkomstig van nog niet ontdekte couturiers. Men sloeg er ijverig op los.

Dit was onmiskenbaar de wereld van een ander soort mens dan degenen die ik doorgaans in mijn eigen kleine wereldje pleeg tegen te komen. Hier geen Suzanne's, Ellen's of Marijke's, maar wel de Froukje's, Sterre's en Lidewei's. Waar haal je ze vandaan en hoe krijg je ze bij elkaar !?!

Deze dames straalden aan alle kanten uit dat zij er druk mee waren om hun frustraties over "niet lopende omgangsregelingen", "steeds te laat betaalde en te weinig alimentatie",

“mannen in het algemeen” er uit te slaan, daarbij geholpen door een in tuinbroek gestoken sul, die ijverig mee sloeg, in de hoop dat hij vanavond één van deze dikke frustraten zou mogen neuken, als ze na al dat “van zich afslaan” toch nog eens wilden weten hoe het met een man is, net zoals voor een vegetariër een feestje tóch altijd weer hét excuus is om nog maar eens vlees te eten! ¹

Terwijl ik dit tafereel zo gadesloeg moest ik terugdenken aan mijn eigen ervaringen met Djembé. Ik was lid van een Raad van Commissarissen en op uitdrukkelijk verzoek van de directie had de Raad besloten om de kerstviering van het personeel dat jaar maar eens bij te wonen om zodoende het gevoel van saamhorigheid te bevorderen. Er zou ook een activiteit plaatsvinden, zorgvuldig georganiseerd door de feestcommissie, zonder dat vooraf werd verteld wat er zou gaan gebeuren.

Nadat we eerst een tijdje gezellig hadden geborreeld, werd het dan toch tijd voor de gezamenlijke activiteit. Het thema was “Samenwerken.”

We werden over een smalle trap naar een zaaltje op de bovenverdieping geleid, alwaar zo’n zestig stoelen klaarstonden, allemaal voorzien van een of ander slaginstrument. Bij sommige stoelen lagen er zelfs twee of nog meer.

De stoelen stonden opgesteld in een theateropstelling, met daarvóór een klein podium, waarop een kruk stond met daar omheen diverse trommels, stokjes, sambaballen en wat dies meer zij. Kortom, een heel slagwerkarsenaal.

Achter in het zaaltje stond een dame, zoals ik er in Utrecht op de hiervoor beschreven Koningsdag dus een heel stel heb gezien. Maar dit was werkelijk een fraai exemplaar! Toen ze ging zitten, verdween het hele krukje. Fleurige doeken omhulden haar volumineuze lijf, inclusief een verwassen flodderbroek van India-katoen. Ze stak schril af tegen de in ons gezelschap aanwezige

¹ Vrij naar Koot en Bie (Walter de Rochebrune, die een standaardpin voor een barbecuefeest maakte en daarbij belachelijk veel vlees aan de pin stak omdat er enkele vegetariërs kwamen, die een feestje steeds weer zagen als hét excuus om toch nog eens vlees te eten.)

dames, die zich voor deze gelegenheid helemaal hadden opgetuigd in een stemmig avondtoilet.

Nadat iedereen op luide toon tot stilte was gemaand, op zodanige wijze dat zelfs de stoerste heer in ons gezelschap niet durfde tegen te spreken, nam onze instructrice het woord. Ze vertelde dat zij, nadat zij op haar 43e levensjaar haar diepere “ik” had gezocht en gevonden, ook de Djembé had ontdekt en dat zij sedertdien, in een poging om niet financieel afhankelijk te zijn van haar, kort daarna de laan uitgestuurde, echtgenoot, les gaf in het spelen op de trommels. Om met zijn allen een goed stuk te kunnen brengen, kwam het aan op samenwerking en daar ging het vanavond per slot van rekening over.

Ze had ook haar naam veranderd van Annie naar Bloem, dus wij mochten Bloem tegen haar zeggen.

Nu hadden wij al enigszins het idee dat wij wel wisten wat samenwerken precies inhield, nu wij toch ook weer als commissarissen niet de domsten waren. Bovendien vroegen wij ons ook af of het wel de bedoeling was dat wij als toezichhouders wel moesten samenwerken met de overige aanwezigen, die per slot van rekening zonder uitzondering personeelsleden waren en die het apparaat, dat wij moesten controleren, vormden. Maar goed, wij stelden ons ruimdenkend op en deden loyaal mee.

Ik zat vrij vooraan op de tweede rij. De eerste opdracht was dat we het ons toebedeelde trommeltje eens ter hand namen, goed betastten en er voorzichtig op speelden. Nu ben ik als amateurmuzikant wel wat gewend en had ook niet voor de eerste keer een trommel in mijn handen, maar toen ik zag hoe de anderen hun slaginstrument behandelden, begon ik mij wel af te vragen wat dit vanavond zou moeten opleveren. Kom op, positief blijven denken!

De fleurige bolle toet ging staan, keek enigszins dreigend rond en riep toen: “Stilte! Vanaf nu spelen we alleen als ik het zeg. Ik verdeel de club in 4 groepen, die allemaal een ander ritme zullen spelen. Daarna spelen we dat samen.”

Per groep kregen we onze instructies, moesten we ons ritme instuderen en blijven herhalen totdat onze Kapo het goedgekeurd had.

En, ging het mis? Natuurlijk ging het mis. Onze groep moest slaan op middelgrote Djembé's en wij kregen goed voorgedaan dat wij vanuit de pols moesten slaan en niet met de hele arm. Armen rustig houden en alleen de polsen laten werken onder het slaan.

Ik probeerde dat wel, maar werd daarbij steeds afgeleid door een zeker niet onappetijtelijke dame die schuin voor mij zat. Gehuld in een mooie rode feestjurk, met zowel aan de voor- als aan de achterkant een fraai decolleté, sloeg zij er zo flink op los dat haar borsten ijverig mee schudden. Ik kon mijn ogen er niet van af houden.

Het "bevoegd gezag" had het helaas gezien en sloeg meteen onze kakafonie af, terwijl ze mij een boze blik toewierp. "Ho, ho, zo gaat dat niet." Jammer, vond ik. Het zag er wel leuk uit.

De dame in kwestie kreeg nog eens uitgelegd dat ze minder met haar armen moest bewegen, maar meer met haar polsen. Toen ze het daarna probeerde, viel me meteen op dat ze veel rustiger op haar stoel bleef zitten en dat er minder mee wiebelde. De lol was er af !

Nadat alle groepen op die manier hun partij hadden geoefend, was het samenspel aan de beurt. De dirigent begon en wees steeds een andere groep aan die dan moest invallen. Toen aldus het hele gebouw dreunde onder wel 60 trommels, begon onze Führer haar eigen kunststukje op te voeren door dwars door ons ritmisch gebonk als enige een soloritme te drummen.

Ineens werd mij duidelijk wat de symboliek van dit geheel was. Er is er altijd weer een die het nodig heeft om de hele groep iets wijs te maken, om vervolgens zelf te kunnen opvallen. Als ze haar eigen solo zou hebben gespeeld zónder de door ons gevormde ritmische basis, was het niets geweest. Nu ze ons het fundament liet leggen, kon zij excelleren. Daar zat de clou!

Geërgerd legde ik de trommel naast mij neer, tikte de “dame-met-de-decolleté’s-schuin-voor-mij” op haar schouder en riep in haar oor dat ik voorstelde om maar vast samen een glaasje te gaan drinken vóór het eten. Ze keek mij hulpeloos aan. Haar gezicht verried dat ze mijn uitnodiging graag wilde volgen, maar dat zij niet zomaar de zaal uit durfde te lopen. Gelukkig kwam het drumgeweld, nog terwijl ik al opstond om te gaan, tot stilstand. Ik pakte de trommel uit haar handen en legde hem naast haar stoel op de grond, pakte haar hand en liep met haar de deur uit.

“We moeten nog wel even samen de Djembe’s opruimen hoor”, riep Bloem ons na. Ik draaide mij niet om, maar zei van opzij tegen mijn tafeldame: “Die samenwerking is vanavond niet gelukt. Wij proberen het maar op onze manier!” Een binnelijke glimlach viel mij ten deel.

DIE ÄUSSERSTE IRONIE

Het valt mij vaak op dat de Duitse taal veel rijker is aan uitdrukkingen, woordspelingen en beeldspraken, dan de Nederlandse taal. Toegegeven, deze taal is niet de meest favoriete bij de Nederlanders, maar als we ons eens even heen zetten over onze, historisch ingegeven, afkeer, zult u ontdekken dat de Duitse taal erg bloemrijk is.

Wie Duitse schrijvers als Goethe, Schiller, maar ook mensen als Heinrich Böll en Thomas Mann heeft gelezen, zal dit meteen herkennen en het met mij eens zijn. Maar ook in vertalingen zie je het vaak terug. Als Hamlet zegt: "To be or not to be, that's the question", vertalen wij dat met: "Zijn of niet zijn, dat is de vraag." Een vlak en kil statement in de vorm van een welhaast retorische vraag, niet eens de moeite van het beantwoorden waard.

Zo niet de Duitse vertaling. Die luidt: "Sein oder nicht sein.....dás ist hier die Frage!" . "Zijn of niet zijn.....dát is hier de vraag." Het toevoegen van het woordje "hier", alsmede het leggen van de klemtoon op het woordje "dat", maakt de vraag meteen anders. Het maakt dat de vraag "zijn of niet zijn" meteen en andere lading krijgt en tot een welhaast filosofische vraag wordt, die je meteen zou willen beantwoorden.

Er zit vaak een dubbele bodem in de Duitse taal. Een fraai voorbeeld is de uitdrukking "Hals und Beinbruch." Als een Duitser iemand dit toewenst, wenst hij niet echt dat de ander zijn nek en/of zijn been breekt, maar juist dat het goed met hem zal gaan. Datzelfde geldt ook voor de uitdrukking "Wird schon schief gehen". Degene die dat uitspreekt bedoelt daar niet mee dat het wel mis zal gaan, maar juist dat het wel "los zal lopen".

Een welhaast zeer tot de verbeelding sprekend voorbeeld van zo'n dubbele bodem komen we ook tegen in een uitdrukking die de Duitser gebruikt als hij een mooie vrouw ziet en met haar naar bed wil. Dan zegt hij meestal: "Ich möchte mit dir schlafen." Letterlijk vertaald betekent dit dat hij met haar wil slapen.

Maar zoals iedereen begrijpt wil hij van alles met die vrouw, behalve.... slapen! Dat is de dubbele bodem.

Dit is wat ik zo kan waarderen in de Duitse taal. Een goed verstaander kan daar intens van genieten. Helaas hebben we in dit land niet zoveel van die goede verstaanders. Als ik wel eens op de Nederlandse televisie hoor hoe mensen stuntelen met de Duitse taal, bekriipt mij een gevoel van plaatsvervangende schaamte. Engels en Frans spreken velen van ons alsof we welhaast “native speakers” zijn. Maar Duits? Vergeet het maar, terwijl die taal zeker zo rijk is als de beide andere genoemde talen.

Je zou zo’n opmerking als dat willen “schlafen” zelfs ironisch kunnen noemen, zo lees ik in Taaluniversum van de Nederlandse Taalunie. “Ironie is bedekte, milde spot. Men zegt bijvoorbeeld het tegenovergestelde van wat men bedoelt.”

Ook daar schiet mij weer een prachtige Duitse uitdrukking te binnen. Zij kennen de uitdrukking dat iets “Die äusserste Ironie”, ofwel het toppunt van ironie is. Maar ook hier weer een dubbele bodem. Wellicht kan ik dat het best duidelijk maken met het navolgende voorbeeld.

Een man lijdt aan prostaatkanker en wordt daarvoor, teneinde tegen te gaan dat hij overlijdt aan deze kanker, behandeld met o.a. oestrogeentherapie (vrouwelijke hormonen). Echter, een bijwerking daarvan kan zijn dat hij vrouwelijke lichaamskenmerken ontwikkelt, zoals borsten. Men noemt dit gynaecomastie in de geneeskunde.

Weet u wat nu de “äusserste Ironie” zou zijn? Als het middel aanslaat maar als bijwerking wel borsten ontwikkelt en hij vervolgens enkele jaren nadat hij officieel genezen is verklaard van de prostaatkanker, alsnog overlijdt aan borstkanker.....!

Voelt u hem? Door dit gebeuren, zoals de Duitser doet, te betitelen als “Die äusserste Ironie”, druk je ook een zekere mate van spot uit. Er zit een soort tegenstelling in. De tegenstelling